

τά χάρτινά σου πλεούμενα.
 «Εἰς μνήμην Ἄντωνιου ἀγαπητοῦ»
 Χωρίς περισσοὺς θορύβους
 ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα δὲς τίς νοσοκόμες:
 χρυσαλίδες μέ δοχεῖα αἵματος.
 Οἱ προτομές τους κάθησαν ἀπέναντί μας φλυαρώντας.
 Ἄς τελειώσει αὐτὸ τὸ βράδι, ἄς τελειώσει αὐτὸ τὸ βράδι.

ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΔΕΛΑΪ

Ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο Vel ὡς τὴν πόλη
 ἀπὸ τὴν πόλη ὡς τὸ νεκροταφεῖο
 πού εἶδες τοὺς λευκοὺς
 καὶ γκριζοὺς σταυροὺς
 πού εἶδες τὸ φῶς
 ἀπὸ τὰ παραθυράκια τῶν τραιῶν
 καὶ τοὺς νεκροὺς στρατηγούς
 ἢ ἀκόμη
 τὸ ρομαντικὸ γείτονα τοῦ Γκόργκ
 ν' ἀγοράζει καπνὸ στά πολυτελῆ κέντρα
 κι ἄκουσες τὴ φωνὴ σου
 σὸ παγωμένο τζάμι νά ραμφίζει
 π' ἄκουσες τὸν ἐβραῖο ραβῖνο
 καὶ τοὺς μικροπωλητὲς·
 ἤσους ἢ δὲν ἤσους ἐσὺ
 σὸ δεῖπνο ἐκεῖνο τὸ βράδι;

Vel, Vel ναί, νά οἱ λέξεις.
 Οἱ λέξεις πάνω στά νησιά τῆς κίσηρης.
 Τά βραδινὰ ἐρχονται τὰ τραιῖνα
 καὶ φεύγουν τίς ἴδιες ὥρες
 ὅπως οἱ νύχτες πού δὲν εἶναι κανενός.
 Σταμάτησε λοιπόν, εἶναι οἱ σταθμοὶ
 πού φτάνουν τὰ τραιῖνα.

Τά καπνοπωλεῖα γρυλίζουν
 ὁ κνυσμός στά πόδια μεγαλώνει
 μὰ δὲν πειράζει·
 ἂν σκύθω πάνω στίς γραμμές
 κι ἀνοίγω τίς ρόδες μου πάνω στίς γραμμές
 δὲν πειράζει.
 Τίποτε δὲν ἀγάπησα: αὐτὸ πειράζει.
 Πειράζει τὸ πηλήκιον τοῦ ἐλεγχτῆ
 πού μεγαλώνει σὸ Veltown
 μέ τὴν ἀσχημὴ προφορά πού κλείνουν
 τὰ σύμφωνα κάτω ἀπ' τὴ γλώσσα·
 πειράζει ὅταν πηγαίνουν οἱ δρόμοι
 αὐτοὶ πού εἶναι σιωπηλοὶ ταριχευμένοι
 σὸ ἀπέραντο νεκροτομεῖο τῆς νύχτας:
 ἐξάδερφε Ἀδελαί, ἐξάδερφε Ἀδελαί,
 τὸ μπορντὸ μαντὸ σου κύλισε σὸ φῶς.